

LA IMMACULADA CONCEPCIÓ DE LA MARE DE DÉU
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
8 DE DESEMBRE DE 2018
Gn 3, 9-15.20; Ef 1, 3-6.11-12; Lc 1, 26-38

Hi ha un fil conductor espiritual i teològic entre la primera lectura i l'evangeli que acabem d'escoltar. Concretament entre la profecia de la *dona* i el seu *llinatge* que atacaran *al cap la serp* i l'anunci evangèlic fet a Maria: *Déu te guard, plena de gràcia... tindràs un fill que serà rei per sempre*.

Els Pares de l'Església –germans i germanes estimats- intuïren en aquestes paraules un anunci del futur evangeli de Jesucrist i de la missió que Maria hi tindria. La primera lectura, treta del llibre del Gènesi, feia referència al desordre i al mal que aclaparava la humanitat –en els temps antics i encara avui- com una realitat provocada per la desobediència d'Adam i Eva. Amb la pretensió de ser com Déu, l'ésser humà va quedar *nu* d'amor, de vida, de santedat. Aquesta situació, però, no és volguda per Déu. Ho veiem en els profetes que llegim ara a l'advent i sobretot en el Nou Testament. Déu lluita contra el mal i vol alliberar-ne l'ésser humà, perquè el pecat, no sols fa mal a la persona, sinó que trastorna l'harmonia volguda pel Creador en les relacions socials i en la natura, a més, de trencar la familiaritat que Déu vol tenir amb cada home i cada dona que ve la món. Per això Déu desaprovava el comportament autosuficient i egoista d'Adam i d'Eva.

La lectura, però, no es limitava a descriure el panorama desolador que la desobediència egoista havia creat, sinó que anunciava, també, que la situació seria capgirada en el futur per un descendent de *la dona* –d'Eva- que esclafaria *el cap* del poder del Mal personificat per la *serp*. Aquesta frase posada a l'inici dels llibres de la Sagrada Escripura, és ja –tal com ensenyen els Pares- una lluisor d'evangeli, una promesa de salvació, de sortida de la situació de mal, de mort i d'enemistat amb Déu. Vindrà un dia, anuncia el text, en el qual el mal serà radicalment vençut pel fill de la *dona* promesa. La desobediència al voler de Déu per part d'Eva és capgirada per la disponibilitat humil de Maria que acull i posa en pràctica la paraula que Déu li ha adreçat, tal com acabem d'escoltar a l'evangeli. Tot apunta, doncs, cap a Jesucrist, nascut de la Verge Maria, la *dona* que, per gràcia de Déu, no ha estat tocada pel mal moral, immaculada com és per la plenitud de gràcia que li ha estat atorgada i per la seva santedat de vida. El gran combat de Jesucrist contra el mal i la mort tingué lloc a la creu. Allà “lluitaren, sense mida, la Vida i la Mort, d'una manera admirable” (cf. seqüència de Pasqua). La *serp* fou radicalment vençuda i Jesucrist, del *llinatge* de Maria, regna victoriós per sempre. A la humanitat li era impossible trobar una sortida a la situació de mal i de mort amb les soles forces humanes; Jesucrist és l'únic que pot alliberar radicalment dels poders que són hostils a Déu, i que són, també, enemics de la humanitat.

Dos cops al dia, com a mínim, durant tot l'any, ressona en aquesta basílica una evocació d'aquest missatge del Gènesi que hem escoltat, en el cant de la Salve Regina. Eva és –deia el Gènesi- la *mare de tots els vivents*. Ho deia en un sentit natural; tots els homes i dones del món provenim dels primers éssers humans i som mortals. Però, a nivell espiritual, hi ha una altra mare de tots els qui viuen: Maria, anomenada la nova Eva. Déu la va escollir des del si matern per posar al món el seu Fill fet home; i Jesucrist, des de la creu, ens la va donar com a mare perquè ens ajudés en el camí cristià (cf. Jo 19, 26-27). Per això, en la Salve Regina, la invoquem com a “mare” i apel·lem a la seva “misericòrdia”, sabent que, en el seu amor envers la

nostra feblesa, ens és “dolcesa” per a la vida i “esperança” de futur mentre, fent camí cap al terme, Jesucrist ens va atorgant els seus dons d’alliberament i de salvació.

En aquest camí personal, constatem, però, la nostra condició de “fills d’Eva” –i per tant, de feblesa, de pecat, de mortalitat- i ens trobem amb les dificultats de la vida en aquesta “vall de llàgrimes”, com diu encara l’antífona mariana. Ens toca treballar-nos espiritualment per acollir la gràcia que ens transforma per dintre i ens va endinsant en la vivència de la filiació divina i en l’amistat amb Déu que havíem perdut en Adam. Ens cal treballar, també, per anar canviant la situació de tant de sofriment i tant de dolor que hi ha encara en el món per fer-ne una realitat més conforme a l’Evangeli. Déu vol que la victòria de Jesucrist a la creu acabi de vèncer tot el mal que aclapara la humanitat i compta amb la nostra col·laboració per restablir totes les coses en Crist (cf. Ef 1, 10).

La concepció immaculada de la Verge Maria, que avui celebrem, és amb vista a la seva maternitat divina, al fet que havia de posar al món el Fill de Déu fet home, Jesucrist. Però aquesta maternitat, que honora Maria, té com a objectiu la salvació, l’alliberament, de la humanitat entera obrada per Jesucrist. Per això, demanem a Maria que ens ajudi a conèixer i a estimar més i més Jesucrist per tal de ser cooperadors de la seva obra en bé de la humanitat. I li demanem, encara, que, després de la nostra estada en aquest món, ens mostri sense vels Jesucrist, el fruit beneït del seu ventre. Que ens el mostri, diem encara en la Salve, després d’aquest “exili”; és a dir, d’aquest temps en el qual el mal actua en el món, per la injustícia de tantes situacions, per la mort inexorable.

La vida de monjo és una vida de desig de Déu, de desig de veure Jesucrist i de no anteposar res al seu amor (cf. RB 4, 21) perquè ell no ha anteposat res a nosaltres; la vida de monjo és amarada de desig de comunió fraterna, de desig de pau, de desig de felicitat. El monjo –conscient d’estar en camí per terres d’exili, procura treballar-se mantenint-se en la dinàmica de conversió constant, amarada d’oració, d’esperança, de caritat, de perdó. I, tot fent camí, vol servir els altres amb la pregària i l’anunci de la Paraula de vida. Avui, el nostre G. Llorenç Julià renovarà el seu compromís monàstic, en celebrar-ne les noces d’or, per continuar la seva donació i el seu camí de recerca de Déu en Jesucrist. El renova confiant en l’amor misericordiós de Déu, amb el desig de progressar més i més cap a la realització de la vocació que va rebre. Nosaltres l’acompanyem amb la pregària perquè la confiança que ha posat en la Paraula divina, no sols no quedi defraudada, sinó que, per les pregàries de Santa Maria, li atorgui la joia i la pau.